

УИЛЯМ ФОКНЪР СУХ СЕПТЕМВРИ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1993

chitanka.info

I

В тази кървавочервена септемврийска дрезгавина, последица от шейсетте и два дни без капка дъжд, всичко пламна като изсъхнала трева — мълвата, приказките, всичко. Ставаше дума за мис Мини Купър и един негър. Засегнати, обидени, уплашени, никой от тях — събралите се в бръснарницата тази съботна вечер, където вентилаторът на тавана само разбъркваше разваления въздух, без да го освежава, и на повтарящи се тласъци отново връщаше върху тях миризмата на гранясали помади и лосион, техния собствен застоял дъх и воня, — никой от тях не знаеше с точност какво се е случило.

— Знам само, че не е Уил Мейз — рече един от бръснарите. Беше човек на средна възраст, слабоват, с жълтеникава кожа и кротко лице и в момента бръснеше клиент. — Познавам го Уил Мейз. Свестен негър. И мис Мини Купър познавам.

— Какво знаеш за нея? — попита втори бръснар.

— Каква е тя? — обади се един от клиентите. — Младо момиче?

— Не — каза бръснарят. — Към четирийсет. Не е омъжена. Затуй не ми се вярва...

— Не му се вярвало! Глупости! — викна тронав младеж с копринена риза, цялата в петна от пот. — На кого ще вярваш, на един негър или на бяла жена?

— Не вярвам да е Уил Мейз — каза бръснарят. — Познавам си го аз.

— Тогава сигурно знаеш кой е. Може би вече си му казал да избяга от града, негролюбец неден!

— Не ми се вярва някой нещо да е направил. Каквото и да се случи, не вярвам. Остава си за ваша сметка, ако някои жени остаряват неомъжени и още не са разбрали, че никой мъж не може...

— Ти си бил страшен бял бе! — обади се клиентът и се размърда под кърпата. Младежът бе скочил на крака.

— Така, значи! — извика той. — Или обвиняваш една бяла жена в лъжа?

Без да извърща поглед, бръснарят вдигна разтворен бръснач над полустаналия клиент.

— Това проклето време — обади се друг, — от него човек, всичко може да направи. Та дори и на нея.

Никой не се засмя. С кроткия си, но упорит глас, бръснарят каза:

— Никого в нищо не обвинявам. Просто знам, пък и вие знаете, че жена, която никога...

— Проклет негролюбец! — викна младежът.

— Затваряй си устата, Буч! — каза друг. — Като съберем фактите, време има...

— Кой? Кой ще ги събере? — каза младежът. — Факти! Дяволи!...

— Ти си бил чудесен белокож — рече клиентът, — не си ли? — С разпенената си брада приличаше на пустинните плъхове по филмите. — Кажим им, приятелю — обърна се той към младежа, — ако в този град няма бели мъже, можеш да разчиташ на мен, нищо че съм търговски пътник и не съм от вашия край.

— Правилно, момчета — каза бръснарят. — Първо разберете истината! Познавам аз Уил Мейз.

— За бога! — изкрещя младежът. — Като си помислиш, че един бял мъж в града...

— Затваряй си устата, Буч! — обади се другият. — Имаме достатъчно време.

Клиентът се изправи и погледна този с достатъчното време.

— Да не би да искаш да кажеш, че нещо може да извини една черна муцуна, която е нападнала бяла? Или твърдиш, че си бял и затова не те интересува? По-добре върви си на север, отдето си дошъл. Югът няма нужда от такива като тебе.

— На север ли? — обади се другият. — Аз съм роден и израсъл в този град.

— За бога! — рече младежът. Огледа се с втренчени, слисани очи, сякаш се мъчеше да си спомни какво е искал да каже или да направи. После обърса потното си лице с ръкав. — Да ме вземат дяволите, ако позволя една бяла...

— Кажим им, приятелю — каза търговският пътник. — Ей богу, само да посмеят...

Летящата врата с трясък се отвори. На прага застана набит, но отпуснат човек с разтворени нозе. Яката на бялата му риза беше разкопчана, на главата си имаше касторена шапка. Пламнали и нахални, очите му обиколиха събраните. Казваше се Маклендън. Офицер по време на войната във Франция, той бе награден с орден за храброст.

— Е — рече той, — седим си, значи, тука, а черните синковци се гаврят с бели жени по улиците на Джеферсън, така ли?

Буч отново скочи. Копринената му риза бе залепнала на масивните рамене, а под всяка мишница се очертаваше по една тъмна месечина.

— Нали и аз това им разправям! Точно това...

— Ама наистина ли е станало? — попита трети. — Както казва и Хокшоу, не й е за пръв път. Нали имаше някаква история с човека на покрива, дето я гледал, като се съблича? Има една година оттогава.

— Какво? — развика се клиентът. — Това пък какво е? — Бръснарят непрекъснато го натискаше да седне и той стоеше наведен, с вдигната глава, а бръснарят продължаваше да го натиска.

Маклендън се извърна към третия.

— Дали е станало, а? Че има ли някакво значение? Или да ги оставим черните синковци, докато наистина стане, това ли?

— Точно това им казвам и аз! — извика Буч и изруга: надълго, завързано и съвсем неуместно.

— Моля, моля — обади се четвърти, — не толкова високо! Приказвайте по-тихо!

— Разбира се — каза Маклендън, — от приказки няма нужда. Аз свърших. Кой е с мен? — И се завъртя на пети, като ги изгледа до един.

Бръснарят притискаше лицето на търговския пътник, а в другата му ръка стърчеше бръсначът.

— Най-напред, момчета, разберете фактите. Аз познавам Уили Мейз. Не е той. Повикайте шерифа, всичко да си върви по реда!

Маклендън завъртя към него скованото си от гняв лице. Бръснарят не вдигна поглед. Ще речеш, хора от две различни раси. Останалите бръснари също млъкнаха над своите излегнати клиенти.

— Искаш да кажеш — рече Маклендън, — че вярваш повече на един чернокож, отколкото на една бяла жена? Добре, мръсен негролюбец...

Третият се изправи и хвана ръката на Маклендън; той също бе участвал във войната.

— Хайде, хайде! Да обмислим. Кой знае какво точно е станало?

— Да обмисляме ли? Глупости! — Маклендън освободи ръката си. — Който идва с мен, да стане! А тия, дето... — и той отново ги обиколи с поглед, прокарайки ръкав през лицето си.

Надигнаха се трима. Търговският пътник се изправи на стола.

— Идвам — каза той и дръпна кърпата от врата си. — Махайте този парцал! Аз съм с него. Не съм тукашен, но, за бога, щом нашите майки, жени и сестри почнат... — Изтри размазаното си лице в кърпата и я запрати на пода. Маклендън изруга останалите. Надигна се още един и го приближи. Другите седяха като на тръни, не се и погледнаха, след това един по един наставаха.

Бръснарят вдигна кърпата от пода, сгъна я грижливо.

— Момчета — каза той, — недейте! Уил Мейз нищо не е сторил. Знам аз.

— Да вървим! — каза Маклендън. Обърна се, а от задния му джоб се показва дръжката на тежък пистолет. Излязоха. Летящата врата трясна след тях и затрептя в безжизнения въздух.

Бръснарят обърса бръснача бързо и внимателно, прибра го, изтича до дъното на дюкяна и взе шапката си от стената.

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро — каза той на другите бръснари. — Не мога да оставя...

И хукна навън. Двамата бръснари го последваха до вратата, наведоха глави през нея и го проследиха с поглед. Въздухът висеше неподвижен и замрял. Човек можеше да долови с език металическия му вкус.

— Какво може да стори? — рече първият. Вторият задъхано повтаряше: „Исусе Христе! Исусе Христе!“ — Все ми е едно дали ще съм Уил Мейз или Хокшоу, побеснее ли Маклендън...

— Исусе, Исусе! — шептеше вторият.

— Наистина ли мислиш, че той го е направил? — попита първият.

II

Тя беше трийсет и осем или трийсет и девет годишна. Живееше с недъгавата си майка и една хилава, прежълтяла, но все още държаща се леля в малка дървена къща и всяка сутрин между десет и единайсет се показваше на верандата с една нощна, обшита с дантели шапчица, седнаше там и се люлееше на стола до обяд. След обяд полягваше за малко, додето настъпи следобедният хлад. Обличаше тогава една от трите (или четири) тюлени рокли, каквито си правеше всяко лято, и слизаше в града да обиколи магазините с другите жени — ровеха из стоките и с безстрастни гласове се пазаряха за цените, без да имат ни най-малкото намерение да купуват.

Беше от приемливите — не от знатните на Джеферсън, но от достатъчно добрите — и все още можеше да мине за недотам от обикновените, притежаваше ярки, леко измъчени маниери, каквото бе и облеклото ѝ. На младини имаше нежно пъргаво тяло и оная малко скована живост, която ѝ бе дала възможност известно време да се задържи във водовъртежа на обществения живот в града, който можеше да се илюстрира със забавите в гимназията и църковния живот на нейните връстници, все още деца, за да притежават ясно класово съзнание.

Беше една от последните, които разбраха, че губят почва, че онези, сред които се е отличавала със своя малко по-ярък и силен пламък, вече са почнали да научават удоволствията от снобизма (за мъжете) и от оправданието — за жените. Тогава лицето и почна да приема своя мъдър и малко измъчен израз. Продължаваше да го носи по забавите и пикниците в сенчестите колониади и летните поляни като маска или по-скоро като знаме, а в очите ѝ се четеше объркаността, идваща от яростното отрицание на истината. Една вечер, на една от вечеринките, чула две момичета и едно момче, съученици, да си говорят и повече не прие нито една покана.

Момчетата, с които бе израснала, се омъжваха пред очите ѝ, създаваха семейства и деца, ала край нея не се завъртя нито един мъж

и от няколко години децата на нейните връстнички ѝ викаха вече „лельо“, а майките развеселени им разказваха колко известна била като момиче леля им Мини. След това, в неделните следобеди, градът почна да я вижда с касиера на банката. Вдовец на около четирийсет, той бе до прозрачност бледен и вечно намирисваше или на бръснарница, или на уиски. Притежаваше първия автомобил в града, един червен кабриолет, а Мини си сложи шофьорско боне и забрадка, каквито градът също за първи път видя. Взеха да казват „Горката Мини!“, а някои добавяха „Че какво пък, не е млада, може сама да се грижи за себе си.“ По това време тя замоли старите си съученички децата им да ѝ викат „братовчедке“, а не „леличко“.

Бяха изминали дванайсет години, откак общественото мнение я бе обвинило в прелюбодеяние, и осем години от преместването на касиера в една мемфиска банка, откъдето всяка Коледа си идваше за по един ден, за да го прекара в ловната хижа край реката на ежегодния ергенски гуляй. Иззад пердетата съседите следяха кога ще мине мъжката компания и на втория ден на Коледа, когато се ходеше по гости, ѝ разказваха как го видели, колко добре изглеждал, как подочули, че е преуспял в големия град и скришом, със светнали очи наблюдаваха нейното изтощено лице. В този час обикновено от устата ѝ лъхаше на уиски. Носеше ѝ го един млад човек, продавач от лимонадения павилион, който се оправдаваше: „Защо не? Купувам го за старото момиче, нека и то се повесели.“

Сега вече майка ѝ не излизаше от стаята; къщата въртеше хилавата леля. В сравнение с всичко това ярките ѝ рокли и бездейните празни дни бяха някак страшно недействителни. Вечер излизаше само с жени, съседки, и ходеше на кино. А следобед слагаше някоя от новите си рокли и слизаше сама в града, където младите ѝ „братовчедки“ се разхождаха в късните часове с нежните си копринени шапчици, тънки и непохватни ръце и вече осъзнали се бедра, сбрани на купчини или разкикотени в компанията на момчета, движещи се на двойки; тя ги отминаваше пред лимонадения павилион и продължаваше покрай плътно наредените един до друг магазини, на чиито врати седяха замечтани мъже, които вече и главите си дори не обръщаха подире ѝ.

III

Бръснарят бързаше по улицата, над която в мъртвия въздух висяха редки светлини, заобиколени от рояк насекоми, лампи, светещи ярко и неподвижно. Денят бе загинал в облак прах; небето над помръкналия площад, разпокъсано от неуглегналия прахоляк, беше ясно като вътрешността на пиринчена камбана. Някъде ниско на изток светлееше сияние, предвещаващо двама изпълнителите се месечина.

Когато ги настигна, Маклендън и трима други се качваха в автомобила, спрял пред някакъв вход. Дебелата глава на Маклендън се наведе и се взря изпод ниския покрив на колата.

— Значи, размисли — посрещна го той. — Чудесно! Иначе представяш ли си утре, като научи градът какви си ги дрънкар тая вечер?...

— Хайде, хайде — прекъсна го другият бивш войник. — Хокшоу си е на място, човекът. Хайде, Хок, качвай се при нас!

— Не го е направил Уил Мейз, момчета — каза бръснарят, — ако изобщо някой го е направил. И вие знаете не по-зле от мен, че в никой друг град негрите не са по-добри от нашите. И знаете как жените могат да си въобразяват най-различни неща за мъжете, особено когато няма никаква причина, та и мис Мини...

— Ясно, ясно — рече ветеранът. — Само искаме да си поговорим с него; това е всичко.

— Глупости! Ще си говорим! — извика Буч. — Като свършим със...

— Млъквай, за бога! — прекъсна го ветеранът. — Или искаш всички в града...

— Кажете им бе, кажете на всички — каза Маклендън. — Нека знаят синковците, че с бяла жена...

— Да тръгваме! Да тръгваме! Ето го и другия автомобил. — В началото на алеята се показа втори автомобил и изскърца в облак прах. Маклендън подкара своя и поведе. Прахолякът легна над улицата като мъгла. Лампите висяха забулени като във вода. Излязоха от града.

Изровен път водеше вдясно. Над него, както навсякъде, също се стелеше прах. В небето се издигнаха тъмните очертания на фабриката за лед, тук негърът Мейз работеше като нощен пазач.

— По-добре да спрем тук, а? — подхвърли ветеранът. Маклендън не отвърна, форсира колата и внезапно спря с фарове, блеснали срещу стената.

— Слушайте, момчета — почна бръснарят, — ако е тук, не доказва ли това, че не е той? Не доказва ли? Ако беше той, досега да е избягал. Не виждате ли, че е тука? — Вторият автомобил приближи и също спря. Маклендън слезе. До него скочи и Буч. — Слушайте, момчета! — извика бръснарят.

— Угасете светлините! — заповяда Маклендън. Потънаха в бездиханен мрак. И в него не се долавяше никакъв звук, освен от дробовете им, търсеци въздух в спечената прах, която ги обгръщаше от два месеца; последва затихващото скърцане от стъпките на Маклендън и Буч, а миг по-късно и гласът на Маклендън:

— Уил!... Уил!

Ниско на изток се разля бледата кръв на луната. Издигна се над билото и посребри въздуха и прахта; стори им се, че дишат, потопени в гърне с разтопено олово. Не се чуваше ни нощна птица, ни насекомо, нищо, освен дишането им и далечното пропукване на изстиващ метал в автомобилите. При всеки допир на телата им ги избиваше суха пот, тъй като влага вече нямаше.

— Господи! — рече някакъв глас. — Да се махаме!

Но никой не помръдна, докато най-сетне някъде отпред мракът не се изпълни с невнятни звуци. Сега вече всички налязоха от колите и напрегнато зачакаха в душната тъмнина. Долетя нов звук — удар, след това съскащият взрив на нечий дъх и тихата ругатня на Маклендън. Останаха още миг така и се втурнаха напред. Тичаха в грозд и се препъваха, сякаш бягат от нещо.

— Убийте го! Убийте го мръсника! — прошепна един глас. Маклендън ги спря.

— Не тук — каза той. — Откарайте го в колата.

— Убийте го! Убийте това черно куче! — промърмори гласът.

Повлякоха негъра към автомобила. Бръснарят чакаше до стъпалото. Усети как се изпотява и разбра, че след малко ще повърне.

— Какво е станало, господари? — обади се негърът. — Нищо не съм направил, бог ми е свидетел, мистър Джон. — Някой измъкна белезници. Отнасяха се с него делово, като че е стълб, тих и упорит, изведнъж изпречил се на пътя им. Той се остави да го хванат с белезниците и бързо и непрестанно оглеждаше лицата около себе си, до едно неясни. — Кои сте тука, господари? — попита той, навеждайки се да се взре в лицата им; дори усетиха дъха му и миризмата на пот. После изрече едно-две имена. — Та какво казвате, че съм направил, мистър Джон?

Маклендън отвори вратата на автомобила.

— Качвай се! — каза той.

Негърът не помръдна.

— Какво ще правите с мен, мистър Джон? Нищо не съм сторил. Бели хора, господари, нищо не съм направил! Кълна се! — И спомена още едно име.

— Качвай се! — повтори Маклендън и блъсна негъра. Останалите изкараха дъха си със сухо съскане и го заудряха кой както свари; той се сви, изруга и замахна с окованите си ръце към лицата им; фрасна бръснаря по устата и бръснарят също го удари.

— Вкарайте го! — каза Маклендън. Хвърлиха се отгоре му. Негърът престана да се съпротивлява, качи се и кротко седна. Другите заеха местата си. Седеше между бръснаря и ветерана и свиваше нозе да не ги докосне, а очите му бързо и непрестанно отскачаха от лице на лице. Буч се прилепи отвън на стъпалото. Автомобилът потегли. Бръснарят попиваше с носна кърпа устата си.

— Какво ти е, Хок? — попита го ветеранът.

— Нищо — рече бръснарят. Стигнаха шосето и обърнаха в противоположна на града посока. Вторият автомобил изостана и се загуби в прахоляка. Продължиха нататък с нарастваща скорост; задминаха и последните къщи.

— Проклет да е, целият вони! — рече ветеранът.

— Ще го оправим — каза търговският пътник, седнал отпред до Маклендън. Буч изруга от стъпалото в горещата въздушна струя. Неочаквано бръснарят се наведе и докосна ръката на Маклендън.

— Джон, спри да сляза — каза той.

— Скачай, негролюбесто! — отвърна Маклендън, без да извърща глава. Караше бързо. Зад тях в прахта просветваха, сякаш увиснали във

въздуха, фаровете на втората кола. Скоро Маклендън свърна в някакъв тесен, изровен и занемарен път. Водеше към старата изоставена тухларница — редица червеникави купчини и бездънни ями, обрасли с буренак и диви лози. По-рано бяха обърнали мястото на пасбище, но един ден собственикът установи, че му е изчезнало едно муле и колкото и внимателно да ровиха с пръти в ямите, тъй и не достигнаха дъната им.

— Джон — повтори бръснарят.

— Скачай де! — каза Маклендън, форсирайки през дупките на пътя. До бръснаря се обади негърът:

— Мистър Хенри!

Бръснарят се изправи. Над тях се носеше тесният тунел на пътя и изчезваше назад. Движението им наподобяваше диханието на угаснала пещ — малко по-хладно, ала вече мъртво. Автомобилът подскачаше от дупка на дупка.

— Мистър Хенри — каза негърът.

Бръснарят взе да блъска яростно вратата.

— Внимавай! — извика му ветеранът, но той вече бе успял да отвори вратата с ритник и да се прехвърли на стъпалото. Ветеранът се пресегна през негъра да го хване, но бръснарят бе скочил. Автомобилът продължи, без да намалява скорост.

Инерцията го изхвърли и той полетя в обраслата с прашни треви канавка. Около него се вдигна прах, задушаваше го, гадеше му се, но остана да лежи сред едва долавящото се зловещо пропукване на лишените от сок стебла, додето премина и замря и втората кола. Тогава се надигна, накуцвайки стигна шосето и като отупа дрехите си от прахта, тръгна към града. Луната бе вече високо, най-сетне изчистена от прах, и след малко в прахта се забелязаха светлините на първите къщи. Продължаваше да накуцва. Изведнъж чу мотори, зад него прахолякът светна от фарове, той сви встрани от пътя и отново се скри в шубраците, докато отминат. Сега колата на Маклендън се движеше отзад. В нея имаше четирима души, Буч го нямаше на стъпалото.

Прахта ги погълна, блясъкът и шумът замряха. Известно време зад тях се носеше прашна вихрушка, но скоро прахта, вечната прах я дръпна към себе си и тя се стопи. Бръснарят излезе на пътя и закуца към града.

IV

Като се обличаше за вечеря тази съботна вечер, тя усети, че плътта ѝ гори в треска. Ръцете ѝ трепереха сред кукички и халки, очите ѝ гледаха трескаво, а под гребена косата ѝ се усукваше трошлива и пукаща. Още се гласеше, когато приятелките ѝ пристигнаха и седнаха, додето си навлече прозрачното бельо, чорапите и новата тюлена рокля.

— Имаш ли достатъчно сили да излезеш? — попитаха те със светнали очи, в които играеше тъмно блясъче. — Като ти попремине уплахата, трябва да ни разкажеш какво се е случило. Какво ти е казал, какво е направил, всичко.

Като закрачиха към площада в тъмнината на дърветата, тя задиша по-дълбоко, като плувец, който се готви да скача във водата, тръпките спряха; четирите вървяха бавно, едно, поради ужасната горещина и второ, от загриженост за нея. Но като приближиха площада, тя отново се разтрепера. Вървеше с изправена глава и застинали встрани ръце, а до нея зашептяха гласовете на четирите приятелки, в чиито погледи сега също личеше някаква трескавост и нещо просветващо.

Излязоха на площада, тя в средата, крехка в новата си рокля. Цялата се тресеше. Забавяше крачки като децата, когато лижат сладолед, главата ѝ бе все тъй изправена, очите — светнали върху измъченото знаме или маска на лицето; отминаха хотела и насядалите по тротоара търговски пътници, които се извъръщаха след нея и си говореха: „Ето я! Тази е. Средната с розовата рокля.“ „Тази ли? А какво направиха с негъра? Не го ли...?“ „Разбира се. Подредиха го.“ „Подредиха го, а?“ „Разбира се, пратили го на малко пътешествие.“ Отминаха и дръгстора, където дори младежите, висящи пред вратата, вдигаха ръце към шапките си и проследяваха с поглед движението на бедрата и прасците ѝ.

Продължиха нататък, минаваха покрай отложените шапки на мъжете, внезапно снижените гласове, почтителни и предпазливи.

— Виждаш ли? — казаха приятелките ѝ. Гласовете им прозвучаха като продължителни, зареяни въздишки на съскащото им задоволство. — На площада няма нито един негър. Нито един.

Стигнаха киното. С осветеното си преддверие и разноцветните афиши, показващи живота в неговите ужасни и прекрасни превръщания, то напомняше миниатюрен панаир. Устните ѝ взеха да изтръпват. В тъмното, когато почне прожекцията, всичко ще бъде в ред, тя ще задържи смеха си, да не го изразходва толкова бързо и тъй рано. И тя забърза пред проследяващите я лица и удивлението, едва изречено шепнешком. Заеха обичайните си места, откъдето срещу сребърното сияние на екрана се виждаше пътеката и двойките момчета и момичета, идващи и преминаващи по нея.

Светлините угаснаха като духнати. Екранът посребря и заразкава за един живот, който се разгъваше пред тях красив, изпълнен със страсти и печал, а младите двойки продължаваха да влизат, уханни и шумящи в полумрака, очертанятия на гърбовете им, два по два, бяха изящни и нежни, стройните им живи тела — непохватни, божествено млади, а отвъд тях сребърната мечта растеше неизбежна и безкрайна. Тя прихна. В старанието си да потисне смеха, вдигна още повече шум. Заобръщаха се глави. Все тъй се смееше и когато нейните приятелки я вдигнаха и отведоха, а тя застана на бордюра, смееща се на висок глас, докато не я напъхаха в спрялото такси.

Свалиха розовия тюл, прозрачното бельо и чорапите и я сложиха да легне; после натрошиха лед за слепоочията и пратиха за лекар. Откриха го късно, затова продължаваха да се суетят с приглушени възклицания, подновяваха леда, вееха ѝ. Докато ледът биваше пресен и още студен, тя спираше да се смее и за малко утихваше, стенойки сегиз-тогиз. Но скоро смехът отново бликваше и гласът ѝ се превръщаше в крясък.

— Шшшшшшт! Шшшшшшт! — казваха те, подменяха торбичките с лед, приглаждаха косите ѝ и диреха побелели косми. — Горката! — А после помежду си: — Допускаш ли, че наистина е имало нещо? — Очите, им гледаха с потъмнял блясък, скришно и страстно. — Шшшшшшт! Горкичката! Горката Мини!

V

Беше полунощ, когато Маклендън спря пред своята спретната нова къща. Добре поддържана и още дъхаща на вар, тя приличаше на кафез за птици, почти толкова малка, боядисана в бистро бяло и зелено. Той заключи колата, качи се на верандата и влезе. Жена му се надигна от стола до малката лампа. Маклендън спря напред стаята и така я изгледа, че тя сведе очи.

— Я виж часовника! — рече той, вдигна ръка и посочи. Тя стоеше пред него с наведено лице и с някакво списание в ръка. Бледа и напрегната, изглеждаше много уморена. — Колко пъти ще се разправяме да не стоиш до късно, чакаш да видиш кога ще си дойда, а?

— Джон — почна тя. Остави списанието. Застанал на пети, той я гледаше с пламнали очи, лицето му плувнало в пот.

— Докога ще се разправяме? — И се приближи до нея. Тя вдигна чело. Хвана я за рамото, а тя неподвижна го гледаше.

— Недей, Джон. Не мога да заспя... Горещината ли, какво ли... Моля ти се, Джон! Пусни, боли ме.

— Докога ще се разправяме? — Той я пусна, удари я, тя полетя назад към стола, падна в него и го видя, че излиза.

Той прекоси къщата, раздра ризата си, застана на тъмната остъклена задна веранда, попи потта от главата и раменете си и захвърли ризата. После извади пистолета от задния джоб, сложи го на масата до леглото, седна, събу се, отново се изправи и изрита панталоните. Отново бе потънал в пот, наведе се и трескаво заопипва за ризата. Най-сетне я намери, избърса се отново и застана, едва дишайки, прилепил гърди до прашното стъкло. Никъде никакво движение, никакъв звук, дори буболечка не скриптеше. Тъмният свят бе сякаш паднал, ударен под студената луна и втрепените, немигащи звезди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.